

Sygn. akt V KO 55/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **A. G.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.

na posiedzeniu bez udziału stron,

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2021 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. apelacji prokuratora i obrońcy, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z 19 czerwca 2015 r. w ten sposób, że uznał A. G. za winnego popełnienia zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 10 § 2 k.k. i skazał go za to na karę 15 lat pozbawienia wolności.

We wniosku o wznowienie postępowania skazany wskazał, że co prawda w toku procesu przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, ale uczynił to w celu uchronienia przed odpowiedzialnością karną swojego brata i M. D..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia braków formalnych.

Ustawodawca w powołanym przepisie określił, że odmowa przyjęcia wniosku nie pochodzącego od podmiotu profesjonalnego, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, winna mieć miejsce, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista niezasadność.

Zakładając, że skazanemu chodziło o podstawę wznowienia określoną w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., należało stwierdzić, iż sam fakt odwołania przez niego swoich dotychczasowych wyjaśnień i złożenie zapewnienia o swojej niewinności, nie stanowiły okoliczności podważających prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych. Innymi słowy, aktualna postawa skazanego – rzecz jasna w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie – w żadnym razie nie wskazywała, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej.